

Beretta eller Browning?

På de danske skydebaner er der to navne, som går igen i stativerne: Beretta og Browning. Her op til flugtskydningssæsonen har vi taget en af hver med på banen til en sammenlignende test: Berettas 690 Black og Brownings 725 Black.

Tekst og foto Thorkild Ellerbæk

For den helt almindelige danske jæger, som kommer på skydebanen en eller to gange om året, er det nok ikke et decideret sportinggevær, der står på ønskesedlen. Alle discipliner kan skydes med det samme gevær, man bruger på jagt. For de fleste vil det endda være en fordel og øge kendskabet til jagtgeværet. Men nogle vil godt tage et skridt videre og skyde med mere fokus på lerduerne, kammeratskabet og konkurrencerne/sporten.

For dem bliver et sportinggevær interessant. Det behøver ikke være dyre

specialgeværer. Mange af de billige producenter laver rigtig gode sportinggeværer, og jeg har tidligere testet både billige tyrkiske udgaver og en ægte Baikal-sporter med stor glæde til under 5.000 kr.

Det næste skridt for mange er at gå efter et dyrere sportinggevær, og her er der mange muligheder. Ud over de mest populære fra Beretta og Browning er der geværer fra andre navne, fx Cæsar Guerini, der bliver mere og mere udbredt. Det samme gælder Miruko og nu Blaser F16 sporter. Vil man lægge flere penge på disken, bliver de næste geværer de dyrere

udgaver af Beretta og Browning i konkurrence med fx Perazzi og andre specialgeværer.

Så prismæssigt kan man købe sig til et sportinggevær fra under 5.000 kr. og opefter. Vores modeller ligger omkring 25.000 kr.

Sort, igen igen

Jeg synes, det er lidt overdrevet, at så mange geværer skal være sorte i øjeblikket. Især når de hele tiden bliver præsenteret som nyheder. Men det er et spørgsmål om smag og behag – og lige nu er det i høj grad et spørgsmål om mode. Jeg vil så sige, at de to

Browning 725 Black

Beretta 690 Black

testgeværer er ganske smarte. Især er Berettaen fræk med sin rødorange skrift på baskylen og den matsorte overflade på løbene.

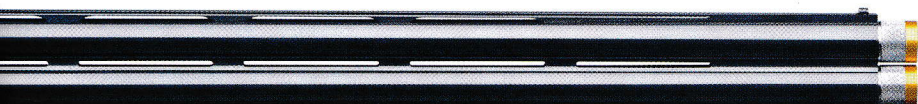
Her er Browning'en ikke helt med i mode- og designræset. Den er halvblank sort med en gylden skrift på siderne med umiskendelig Browning-typografi. Så med hensyn til udseendet er det et spørgsmål, om du er til italiensk frækhed eller til en mere konservativ udgave.

Jeg har skudt med både 690'ere og 725'ere tidligere, så det spændende var, hvordan de klarede en sideløbende test. Jeg skød serier med dem enkeltvis, og jeg prøvede at veksle mellem dem på banen. Og hvad så? Ja, det er faktisk en overraskelse, at de to geværer ligger så tæt op ad hinanden, som det er min vurdering, at de gør. Kunne jeg lave en blindtest, tror jeg, at jeg ville komme i tvivl om, hvilket gevær jeg havde i hænderne. Så tæt er Browning og Beretta i disse to udgaver.

Det synes jeg er overraskende, fordi reelt set er der stor forskel på de to mærker. Konstruktionen er forskellig og slet ikke sammenlignelig. Under normale omstændigheder vil man også kunne mærke forskel i håndteringen lige fra lukke-op-og-i til balancepunktet. Men på de områder ligger de

De langløbende sorte sportere i deres rette element på skydebanen. Lige netop de to navne på løbene er favoritterne blandt danske sportsskytter.

to sorte udgaver her så tæt op ad hinanden, som det er muligt med to forskellige producenter.

Løb og træ

Der er meget forskellige elementer i konstruktion og opbygning af de to geværer, som jo har stået prøven i mange år: Brownings unikke konstruktion og Berettas mere traditionelle over/under-konstruktion. De er dog begge moderne udgaver med en lidt smallere og lavere baskyle i forhold til tidligere, selv om der kun er tale om millimeterforskelle i forhold til ældre udgaver.

Løbene på Berettas sorte udgave er matsorte. Det er også et modefænomen, men det ser rigtig pænt ud. Brownings klassiske halvblanke løb ►

De matcher hinanden ganske godt, og det kan ved første øjekast være svært at se den reelle forskel mellem de to geværer, selv om de kommer fra to vidt forskellige producenter. I min test blev de nærmest en slags tvillinger.

har også en fin overflade. Baskylerne er som nævnt minimalistisk udsmykkede. Berettas har som også nævnt den frække orange skrift, og Browning har en let gylden skrift på siderne. Ellers er der ikke meget udsmykning på de to geværer.

Træet på testmodellerne er forskelligt. Browning kommer i denne udgave i en grade 3-kvalitet, og det kan ses: Geværet har fine åretegninger og en flot oliebehandlet overflade, hvor Berettaen blegner ved siden af i bogstavelig forstand: Berettaens træ har meget regelmæssige langsgående årer og en ret bleg overfladebehandling. Det er nok ikke det vigtigste element ved valget af et sportinggevær, men det er temmelig synligt, at der er forskel.

Chokes og finish

Browning har et dybt og velformet pistolgreb, mens Berettaen ikke har decideret sportsgreb, men den almindelige krumning. Netskæringerne står fint på grebene og på forskæftet. Der er måske en anelse mere forskæfte på begge modellerne i forhold til jagt-udgaverne, men ikke så meget, at jeg vil kalde det sporting-forskæfter. Mange foretrækker her noget bredere forskæfter.

Begge geværer har rekyldæmpende bagkappe i de udgaver, som de to

producenter nu en gang har udviklet: gummibeklædning, som er glat og dermed ikke hænger fast i skydevesten.

Begge geværer har også udvendige chokes i lange udgaver, som er ved at være normen for chokes. Der er fem chokes i kufferten hos dem begge. Det er nok her, de dedikerede sportsskytter begynder at kigge sig om efter specialchokes. Men udvalget i kassen er klart tilstrækkeligt for de fleste.

Den endelige finish på begge geværer ligger helt, som man kan forvente af geværer fra de to producenter i prisklassen. Dog vil jeg sige, at Berettaen ligger en del over, hvad jeg ellers finder på andre udgaver fra den italienske storproducent. Med 690'eren har Beretta lagt noget ekstra i den endelige færdiggørelse og finish overalt.

Den har slet ikke den træghed og (for megen) stramhed, som ellers præger lukkemekanismerne i mange Beretta-udgaver. Der er faktisk en lille hjælpefjeder i lukketøjet, som gør underværker. Den kommer nok også på de mere almindelige udgaver.

Brownings sorte 725'er er bare, som Browning er mest: fin tilpasning og en god finish, som de fleste forventer af dette mærke. Også her er er åbning og lukning en let sag uden at skulle bruge kræfter.

Er de tvillinger?

Håndteringen på skydebanen var på nogle områder en overraskelse: Som tidligere nævnt lå geværene meget tæt på hinanden, hvilket nok kan være en af forklaringerne på populariteten hos netop de to producenters sportinggeværer: Det vil ikke være noget stort problem at skifte fra Browning til Beretta eller den anden vej.

Begge geværer havde den lidt næsetunge balance, som er karakteristisk for et sportinggevær lige fra hylden. Mange foretrækker det, og det kan være med til at give et mere stabilt sving og dermed bedre træfsikkerhed på lerduerne.

Man skal være opmærksom på, at skydeteknikken til lerduer i realiteten er anderledes end til levende fuglevildt. Afhængig af, hvilken disciplin der skydes, er der elementære udgangspositioner både for klarstilling og bevægelsen fra klar til skulder. Og i alle discipliner udvikler skytterne en helt fast rutine for sving, opfølgning, foranhold og skudafgivning, hvor løbets længde og tyngde har stor betydning.

Med næsten 100 % samme vægt i begge geværer på lige omkring 3,7 kg føles de ens at tage op. Med samme skæftelængde (standard 38 centimeter) faldt de også fuldstændig identisk til min skulder. Så der skulle ikke mange skud til, før jeg følte en god

forbindelse med geværene.

Browning kommer med justerbart aftræk, mens Berettaen har standard-aftræk. Aftrækspunktet ligger lige tilpas, og jeg havde ikke rigtig noget behov for at skrue på det justerbare aftræk. Det kan sagtens komme, når man for alvor får skudt sig ind på geværet.

Begge har manuel sikring som på de fleste sportinggeværer, men i begge kasser ligger delene til en hurtig omstilling til autosikring, hvis du er til det.

Jagt eller sport?

Når man nu har et eller måske to gode jagtgeværer, som man er fortrolig med og egentlig synes, at man skyder rimelig godt med, behøver man så et sportinggevær? Nej, som nævnt klarer de fleste sig med jagtgeværet, og det er først, når der for alvor skal skydes på lerduerne, at behovet kan opstå.

De fleste jægere i Danmark kommer måske aldrig på den lokale flugtskydningsbane eller måske højst én enkelt gang inden sæsonen "for lige at få lidt træning". For dem er det vigtigere at skyde mere med jagtgeværet end gå efter duerne i sportsøjemed.

I jagtlig sammenhæng er målet netop også i højere grad at opnå den bedst mulige skydeform og træfsikkerhed med sit jagtgevær frem for, hvor mange duer ud af serier på 25 eller 40 man kan pulverisere. Der er stor forskel på levende vildt og lerduer. Så i den sidste ende er det sådan, at jagt er jagt, og lerdueskydning er sport.

Salget af sportinggeværer viser dog, at der er en stigende interesse for denne sportsgren: Kigger man hen ad hylderne i de danske jagtforretninger, vil man finde rigtig mange sportingudgaver af alle de kendte mærker. Der er flere forskellige udgaver af sporting-geværene end af jagtudgaverne. De sidste varierer i udseende, løbslængde, skæfteform og kalibre, men sportsudgaverne er i mange tilfælde langt mere sofistikerede med hensyn til løb, chokes, skæfter og justeringsmulighederne hele vejen igennem. ■▶

Brownings sorte model ligger i den mere klassiske ende af skalaen med den karakteristiske Browning-typografi i udsmykningen. Skæftetræ og teardrop-afslutningen bag baskylen trækker op i det æstetiske indtryk.

Der er ret meget italiensk design-frækhed over Berettas 690 Black-sportinggevær. Den orangerøde farve og kombinationen mellem halublank baskyle og matsorte løb gør, at geværet stikker af fra de andre i stativet.

Beretta 690 Sporter Black
Butikspris 25.995 kr.

Browning 725 Sporter Black:
Butikspris 27.995 kr.

Testgeværet er udlånt af Jagthuset Kr. O. Skov, Bording

Konstruktion:

Beretta Ingen tvivl om, at Berettas over/under konstruktion er blandt de bedste, og i de lidt dyrere udgaver også blandt de mest stabile.

Browning Der er ingen, der vil føle sig forbigået, når Brownings konstruktion her næsten 100 år efter lanceringen karakteriseres som nok den bedste i verden.

Udseende/finish:

Beretta Denne udgave ligger langt over Berettas normale standard, men falder lidt på det – vil jeg sige – banale skæftetræ, men ellers teknisk høj grad af finish.

Browning Det er Browning standard i den bedre ende. Lidt bedre end på de mere 'graverede' udgaver, hvor kvaliteten i udvendig finish ikke altid er på toppen.

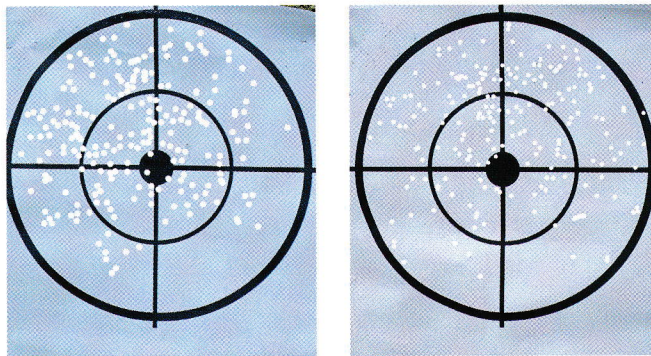
Håndtering:

Browning og Beretta Det må blive en flot fælles vurdering, fordi de ligger tæt på hinanden og har så mange gode kvaliteter til fælles: god sportsbalance, behagelig lukkemekanisme og passende skæftelængde og vægt for sportinggeværer.

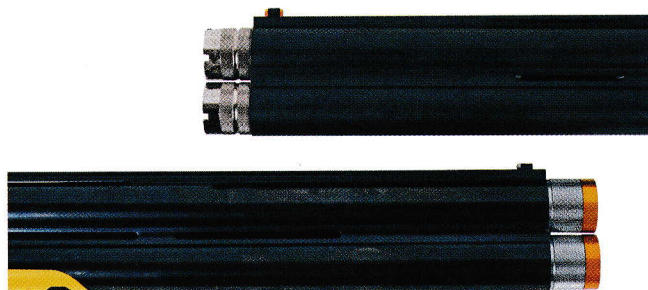
Value for money:

Beretta Jeg tillader mig at tage den almindelige opfattelse af Beretta ind her. I denne 'konkurrence' bliver Beretta ikke det optimale valg for de fleste i denne sammenhæng.

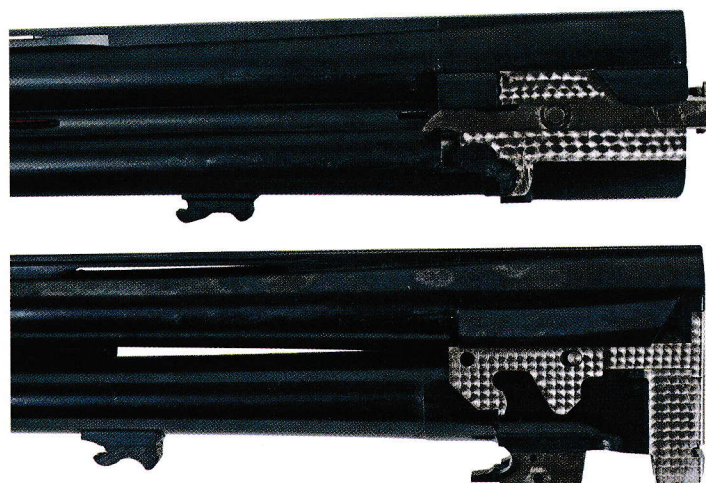
Browning Der er – på trods af min tvillingekarakteristik – forskel på de to geværer. Brownings navn, historie og almene omdømme giver en ekstra karakter på skalaen.

En ting er, at jeg synes, at de to geværer var meget tæt på at være ens ved praktisk skydning og håndtering. En anden ting er så skudbilledet, og på de to skiver er der da også bevis på, at deres skudbillede med 1/4 chokes i begge ligger utroligt tæt op ad hinanden (70 mm/24 grams sportshagl på 25 meters afstand). Det er dog ikke så mærkeligt, men alligevel meget tydeligt her. I dag ligger de fleste over/underer meget tæt i skudbillederne.

Udvendige chokes er i dag blevet et must for de dedikerede sportsskytter. Om der er store fordele ved det, er jeg ikke overbevist om, men det tilføjer nok et mere hardcore udseende til sportinggeværene. Og så er det lidt nemmere at se, hvilke chokes man har skruet i.

To af de mest kendte bagstykker på over/under løbssæt. Øverst Berettas system med tydelige udtrækker-pins fræset ind i siderne af bundstykket, som det ses på langt de fleste over/under-geværer. Nederst Brownings næsten 100 år gamle konstruktion, som har et mere bastant udseende.

Hvad er et sportinggevær?

Hvorfor skal du købe et specielt gevær til flugtskydning – eller rettere sportsskydning? Ja, et almindeligt jagtgevær kan sagtens gøre sig på banen, men stiger ambitionerne og lysten til at skyde måske en eller to gange om ugen i sæsonen, begynder ønsket om det rigtige grej vel at udvikle sig hos de fleste af os. Men til helt almindelig flugtskydning er jagtgeværet selvfølgelig godt nok.

Men sportingudgaverne af haglgeværene er meget forskellige fra det almindelige jagtgevær: Først og fremmest vejer de fleste sportinggeværer noget mere end jagtudgaverne. En vægt på mellem 3,5-4,0 kg er almindelig for sportingudgaverne. Det er der flere grunde til: Skæfterne er større, og for det meste har de også længere løb. Det er vægtforøgere, som producenterne forsøger at undgå i jagtudgaverne.

Det er en fordel med mere vægt: Jo mere vægt, jo mindre føles rekyl. Plus 300 gram på vægten mindsker rekylen ganske mærkbart. Specielt hvis man står på banen og skyder måske flere hundrede skud på en god lørdag.

Skæftet på et sportinggevær er generelt noget 'højere' end på et jagtgevær. Der er mere træ for at gøre kontakten med skæftet lettere tilgængeligt. Det er meget synligt, og på visse typer – fx specialgeværer til trap – er det meget tydeligt med mere fylde og højde i skæftet. Der er også ofte et dybere og bredere pistolgreb og forskæfte.

Endelig er det også på skydebanen, at man finder flest geværer med justerbart skæfte. Det er meget moderne lige nu, men de fleste på almindeligt amatørplan bør nok tænke sig grundigt om, inden der investeres i sådan et skæfte med mange timers justering forude, før de passer helt.

Løbene er længere end jagtgeværets. Det er nok mest en tradition, men også båret af den kendsgerning, at længere løb giver en bedre svingteknik end korte. Og når lærduerne kommer nogenlunde konstant og regelmæssigt, kan et sæt lange løb med god træning være nemmere at 'sigte' med. Nu ses en del geværer med 82 centimeter lange løb. Men ellers er 76 centimeter normen på de fleste geværer til sport.

Der er ofte udvendige chokes på sportinggeværer. Det er nok mest et modespørgsmål. Men på banen går mange skytter voldsomt op i valget af chokes. Det skal være fullfull til den slags skydning og 1/2-3/4 til den anden slags. Der kan skrues chokes af og på, men kigger man de rigtig gode skytter over skulderen, vil man nok se, at de stort set skyder med de samme chokes, uanset hvad de skyder efter.

Sigteskinnen på sportinggeværet er også bredere end på haglgeværet. Normalt vil man finde skinner på syv-otte millimeter på jagtudgaverne, mens sportsudgaverne ligger på mellem 10-12 millimeter. ■

Reload
Swiss^{RS}

The perfect hit!

Det oplagte valg til perfektionister

- Præcist
- Tilgængeligt
- Konsistent

www.reload-swiss.com

